

FOAIA POPORULUI

„Țineți cu poporul
Ca să nu răătăciți“.

CEA MAI VECHIE FOAIE POPORALĂ, ÎNFIINȚATĂ ÎN ANUL 1892

Apare în fiecare Duminică
sub direcția unui comitet
înscris în Reg. Publ. la Tribunalul Sibiu sub Nr. 67-1943.

Organ al Asociațiunii „Astra”

Redactor responsabil: Nic. Nicoară-Dobârceanu

Redacția și Administrația:
SIBIU, Str. Șa guna 6. Telefon 83/A
Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Nr. 96.640/1943

Bunul simț

Poporul român între alte însușiri frumoase, câștigate prin luptele și suferințele lui din scurgerea veacurilor, are și pe aceea a bunului simț. Bunul simț este o virtute născută din cumințenia și stăpânirea poruncilor egoiste, pentru a nu trece niciodată calea mijlocie, calea dreaptă. Se poate numi și simțul măsurii în toate lucrările omului. Nu este de ajuns să știi ce se cuvine și ce nu se cuvine, ce este drept și ce este nedrept, ci mai trebuie și voința tare a omului ca să nu treacă marginile buneii cuviințe, a smereniei, a purtării cinștite și drepte.

Omul condus de bunul simț va greși mai rar decât acela care nu cunoaște măsura, el va fi mai plăcut și mai iubit de semenii săi, și pe cuvântul lui toată lumea știe că poate pune preț.

Cel lipsit de bun simț exagerază mereu, trece măsura, fie în judecarea altora, fie în faptele sale, fie că se pune în slujba unor lozinci politice sau sociale.

Să luăm de-o pildă, felul cum se vorbește și se scrie azi de către unii români despre minoritățile naționale dela noi. Poporul român, ea și Statul român, n'au știut niciodată ce va să zică, oprimarea minorităților naționale. Dela 1918 încoace nu există o singură măsură legală, sau o practică administrativă, care să fi răpit drepturile minorităților, sau să le fi oprit în exercitarea lor.

Totuși unii români vorbesc azi și

Alte țări în războiu

La conferința dela Ialta, în Crimeea, cele trei mari puteri: America, Rusia și Anglia, au hotărât, între altele, că la consfăturile în legătură cu organizarea păcii, și la însăși conferința de pace, să nu poată lua parte decât țările cari au luptat în acest războiu, împotriva puterilor Axei, a Germaniei și Japoniei mai ales.

Drept urmare a acestei hotăriri Turcia a declarat războiu Germaniei și Japoniei, intrând în tabăra aliaților. Se știe că Turciei până acum i-a reușit să rămână neutră, cu toate îndemnul și presiunile ce s'au făcut asupra ei din amândouă părțile. Acum Dărdanelele vor fi deschise pentru flotilele aliaților, și marina turcă va ajuta la curățirea unor insule din marea Egeică, unde mai sunt încă trupe nemțești. Se va vedea unde și cum va fi folosită armata turcă.

Pilda Turciei a urmat-o Egiptul, declarând și el războiu Germaniei și Japoniei. Cu acest prilej prim-ministrul turc a căzut victima unui atentat, pus la cale încă nu se știe de cine. În curând vor declara războiu puterilor Axei și statele arabe, precum și Siria.

Pentru România e de mare însem-

scriu cu indignare că aceste minorități n'au avut toate drepturile și aleargă după ele asigurându-le că abea de-aici încolo vor avea. Se căciulesc așa de mult în fața lor încât nici nu mai vor să știe că Ardealul e românesc în 75%, și vorbesc despre noi ca și despre minoritari, vorbesc despre „popoa-

nătate intrarea Turciei în războiu, pentru că, astfel, la conferința de pace vom avea încă un sprijinitor sincer alături de Franța. Se știe că Turcia a apărât în tot decursul războiului dreptatea cauzei românești.

Interesele Turciei în peninsula balcanică se aseamănă foarte mult cu interesele României.

Vom vedea dacă și alte țări neutre se vor grăbi acum, — cam la spartul târgului, nu-i vorba — să intre în războiu pentru a putea fi reprezentate de conferința de pace.

Intre Franța și puterile aliate

Cum se știe Franța nu a fost invitată la conferința din Crimeea, ceea ce a produs adâncă nemulțumire acasă. Dar după conferința Președintele Statelor Unite și-a arătat dorința de a se întâlni cu generalul de Gaulle, președintele guvernului provizoriu francez, în Africa. Generalul de Gaulle însă a răspuns că nu poate merge la întâlnire, afaceri importante de Stat reținându-l acasă.

Din această cauză între Franța și aliați s'a produs o încordare, care se speră, va putea fi în curând aplanată. Presa engleză recunoaște că nemulțumirea Franței e în mare măsură îndreptățită.

rele Ardealului”, fără a mai face deosebire între noi și minoritari.

Aceasta nu poate fi decât lipsă de bun simț, lipsă de măsură, și e mirare cum de nu văd, cei ce vorbesc și scriu așa, cât s'au îndepărțat de conștiința generală românească, ca și de adevăr, de situația reală.

Vorbele sboară, scrisul rămâne

Așa spuneau strămoșii noștri romani, iar pe limba lor, din care s'a născut a noastră, ziceau: „Vorba volant, scripta manent”.

Adevărul acesta poate fi luat în mai multe feluri arătându-se în toate superioritatea cuvântului scris față de cel vorbit. Aici vom stăruii numai asupra înțelesului, că trebuie să avem cu mult mai mare grijă de cuvântul scris decât de cel vorbit, fiindcă el nu piere odată cu sunetul vorbeii, ci rămâne fixat pentru sute și mii de ani.

O minciună spusă cu vorba poate înșela cel mult pe cel care te aude, dar pusă pe hârtie, scrisă sau tipărită, ea poate înșela rânduri întregi de oameni cari vor veni după noi și o vor citi într-o carte din bibliotecă sau într-o colecție de ziar. Tot asemenea un sfat sau un îndemn rău, o batjocură, o judecată pismoasă sau nedreaptă asupra unui om sau asupra unui popor.

Dacă scri azi la gazetă lucruri neadevărate asupra împrejurărilor de azi, poți duce în rătăcire și poți încurca nu numai pe cetitorii de azi, ci și pe cei de peste zeci și sute de ani.

Astfel răspunderea celui care scrie sau tipărește e cu mult mai mare decât a celui care vorbește.

Totuși adevărul acesta nu-i luat în seamă de mulți cari scriu gazetele de azi. Dacă peste cincizeci sau o sută de ani va voi cineva să cunoască din zărele de azi care a fost în zilele noastre, credințele și simță-

(Continuare în pag. 2-a)

FOIȘOARĂ

Sinefta

Nu era în sat mai frumoasă ca Sinefta... Se îndrăgiseră toți flăcăii de ea și aveau și de ce: li dăruise Dumnezeu niște ochi negri ca murele, o față albă ca zăpada și o guriță mai roșie și mai poftitoare ca o fragă din pădure... D'apoi trupul! Mijlocul să-l tragi printr'un inel, cum zice Românul, picioarele și mâinile mai frumoase ca ale unei cucoane și mici ca ale unui copil iar sânul, două mere

a căror rotunzime să găcea prin camașa cusută cu răuri și încheiată totdeauna.

La horă să băteau flăcăii în ruptul capului, care să se prindă lângă ea și la muncă, când era la săpatul cucuruzului, să întreceau care de care s'o ajute ca să-și scoată rândul mai de grabă la capăt. Le era dragă la toți ca lumina ochilor, dar niciunul n'o iubea ca Radu și el bietul era mai urât și mai sărac din toți flăcăii satului.

La horă el nu să ducea decât la Paști și atunci nu îndrăsnea să se prindă lângă ea, căci cum s'ar fi prins el lângă o fată așa de frumoasă și bogată, care strălucea în futuri și era o zină din povești, să uita cu jind cum o stringeau alții de mână,

frumoși și îmbrăcați scump ca și ea și sara să întorcea trist acasă, oftând de credeai că i s'a rupt inima din piept.

Când i se pierdea lui Nenea Dinu, tatăl Sineftei vre-o vită prin pădure, se pomenea dimineața cu ea în obor. — Uite jurata a venit singură, striga Sinefta mângâind-o, dar în noaptea aceea Radu nu dormise și numai baba Anița, care stă peste drum de casa lor, a văzut când le-a băgat-o Radu pe poartă.

Într-o sară pe când se întorcea fata dela fântână, cu vadra de apă, tocmai venea și el dela munca câmpului, când a văzut-o i s'a oprit răsuflarea, iar când a vrut să-i dea bună ziua și să intre cu ea în vorbă, n'a putut scoate un cuvânt, parcă i

se pusese un nod în gât. A mers ce a mers pe lângă ea ascultând-o glumind, parca ciripea o păsărică, până când luându-și inima în dinți, a îndrăsnit să-i spună, că îi e dragă și dacă o vrea să-l ia de bărbat, o să-i fie credincios toată viața, iar muere mai iubită ca ea n'o să mai fie alta în lume. Dar Sinefta a început să râdă cu atâta poftă, încât bietului băiat parcă i-a înghețat sângele în trup, n'a mai zis nici un cuvânt și s'a despărțit de ea; iar peste o săptămână nu l-a mai văzut nimeni, nici la muncă, nici la vite, nici prin sat; unii ziceau că ar fi luat lumea în cap de focul Sineftei, alții spuneau că ar fi pribegit de focul săraciei.

Trecuse multă vreme, Radu să întorșese bogat și deschisese o cărciumă

DUMINECA IN SAT LA NOI

Pe
urmele
Domnului

Paza celor sfinte

In continuarea vorbirii Sale de pe munte, Mântuitorul poruncește apostolilor săi și mulțimii care îl asculta: „Nu dați cele sfinte cânilor, nici nu aruncați mărgăritarele înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare, și întorcându-se să vă rupă și pe voi”.

Suntem, deci îndatorați să purtăm mare grijă de cele sfinte. Dar ce sunt „cele sfinte”? Este însă și învățătura creștinească, religia și legea noastră, învățătura ca și poruncile; apoi sf. Liturghie și cele șapte sfinte Taine. Deci tot ce ne-a descoperit și ne-a lăsat Mântuitorul în legea noastră creștinească, și însuși lăcașurile noastre de închinare, bisericile, cu icoanele, cu obiectele ce se folosesc la sf. Liturghie, cu cărțile liturgice, cu vestimentele preoțești de slujbă.

Sub „câini” jidanii înțelegeau pe popoarele păgâne; „porcii” sunt cei nelegiuți, păcătoșii cari își bat joc de orice lucru sfânt, și le place să-l calce în picioare.

Mântuitorul nu oprește aici să nu se vestească legea creștină și păgânilor, și necredincioșilor, El a poruncit doar apostolilor să vestească Evanghelia la toate neamurile. Ci ne oprește să vorbim despre aderările noastre de credință oricărui om, fie păgân, fie creștin — care îl vedem că își bate joc, ia în râs credința noastră, îndată ce ne-am deschis gura să vorbim despre ea. Nu-i îngăduit să facem din credința noastră obiect de batjocură pentru alții.

Nu ne este îngăduit să vorbim despre sf. Liturghie sau sf. Cuminecătură — mărgăritarele de preț ale creștinismului — unora cari nu vor să creadă în ele și vorbesc despre ele în râs. Ei nu numai calcă în picioare această mărgăritare, ci se reped și la

în sat; vin bun și rachiu bun ca la el nu să găsea în nicio parte, apoi mai avea în prăvălie și alte mărunțisuri, ba de ale gurei, ba de ale casei, fără de care nu poate omul, și pentru care își scoate banul din fundul pungei, de-l dă negustorului, așa că se îmbogățea din zi în zi.

Sinefta, însă ajunsese rău; murise tatăl-său și mama sa; averea i se prădădise, mai fusese bolnavă de vărsat, așa că rămăsese nemăritată și slujea, când pe la unul când pe la altul ca să poată trăi în lume.

Odată o trimisese Lelița Safta nu știu ce să cumpere dela cârciumă și cum era târziu numai Radu ședea la teșghoa, făcându-și socoteala cât câștigase în ziua aceea.

— Dumneata ești Sinefta, dar cu

CALENDARUL SĂPTĂMÂNII

Luna Martie

Dum. Flul. rât. Ev. Lc. XV. 11-23, Gl. 6. Sf. 6.		Soarele	
Luni	5 M. Conon	1 Martie răsare 6 ore 55 m. Ap. 6 ore 2 m.	
Marți	6 SS. 42 Muc.	15 Martie răsare 6 ore 30 m. Ap. 6 ore 2 m.	
Miercuri	7 M. Vasilie, Eug.	Mersul vremii	
Joi	8 P. Teofilact	(După calendarul pe 140 ani)	
Vineri	9 † SS. 40 M.	1-4 ziua cald, noaptea frig, 5-6 nor, 7-8 ninge, 9-11 bîr, 12-13 ninge, 14-16 plouă, 17-9 nor, 20-23 ploios, 24-30 bine, 31 ploios	
Sâmbătă	10 M. Codrat		
Dum.	11 P. Sofronie		
Dnm. lăs. de carne. Ev. Mat. XXV. 31—46. Gl. 7. Sf. 7			

SFÂNTĂ SĂ FIE!

Un țigan ajunsese, — el știe cum — la un fagure de miere și începu să-l sugă cu lăcomie, de i se năcliră mustățile și barba de picăturile ce curgeau din fagurele străns. Din întâmplare rămase o albină vie, care ajunsese cu o bucată de fagure în gura țiganului, îl înțepă strașnic în limbă. Haramina sbieră de spaimă și de durere, și aruncând jos fagurele, începu să înjure albină, cum îi venea la gură.

— Nu înjura, cioară, nu ști că al-

bina este sfântă, că ea face ceara din care se fac lumânările ce ard pe sfântul altar? Cum înjuri tu o viete sfântă ca albină?

Da țiganul de colo abea pulu boscorodii, că începu să i se umfle limba

De sfântă, sfântă să fie
Da de limbă nu mă ție.
C'o strâng cu dinții
De-o văd toți sfinții!

De petrecere

FRIPTURĂ BUNĂ

Un țigan se apropie de un român și începu să-i spună:

Aci, românico, bună friptură este laptele dulce cu mămăligă! Să mînci să nu te mai sature! Să-ți urci copiii în pod și să le iei scara!

— Da' de unde ști tu, măi țigane, cât e de bună? Il întrebă românul.

noi și ne batjocoresc pentru că credem în ele.

De aceea Biserica primelor veacuri descopere încet și pe rând celor ce voiau să se creștineze cu învățătura evanghelică, și înainte de botez nu le era îngăduit să tie de față la sf. Liturghie, decât până unde se spune: „Cei chemați eșiți, câți sunteți chemați eșiți”.

Cum să nu știu, că-mi spunea taica până nu l'a luat Sarsailă, că-i povestea moșu-său, c'a auzit dela strămoșul său, că ăla văzuse printr'un gard cum mâncau niște români lapte dulce cu mămăligă, și Doamne, bun mai era!

Așa se păzeau mai demult cele sfinte.

Așa să le păzim și azi, când sunt așa de mulți cei ce bucură și bat joc de legea noastră.

Părintele Ion

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI
FOAIA POPORULUI

ce treabă așa târziu?

— Mă trimite lelița să mi dai de zece bani rachiu de drojdii, ca să-l dea cu buruienii unui copil, pe care îl doare la inimă.

— Să-ti dau! Dar tot la Safta ești? Te alegi cu ceva? că te știu vrednică, nevoie mare.

— Apoi, de Radule, mă aleg cu mîncarea și cu ce îmbrac; mulumesc lui Dumnezeu și de atîta.

Radu s'a uitat lung la ea și s'a gândit cu foc la fata frumoasă și bogată de altădată și parcă nici nu-i venea să creadă, că este Sinefta. Ochii însă îi rămăsese tot frumoși, parcă erau doi luceferi, gura-i dulce și zimbitoare, mijlocu-i mlădios ca o smicea de răchită, cămașa însă nu-i mai era cusută cu răuri, nici

împodobită cu fluturi și beteață, ci de pînză groasă dar albă ca zăpada. Cătrințele nu-i mai erau alese, dar îi stau toate turnate pe șolduri și când se mișca îi sta așa de bine, că parcă era tot fata îndrăgostită de altă vreme.

Radu uitându-se la ea îl cuprinse un fior și îi tremura mînilor ca de friguri, că a vărsat jumătate rachiu, când a turnat în sticlă.

— Ești bolnav Radule? l-a întrebat Sinefta, roșie ca bujorul.

— Ba, mulțumesc lui Dumnezeu, în sănătate și în avere stau bine, dar mi s'a urât a trăi singur. Aș vrea să am și eu tovarăș în viață, cu care să-mi impart bucuriile și întristările. Ași vrea să mă însor.

— Apoi ce te ține să nu te însori?

MINUNAȚI

Putem păstra bine carnea vrea îndelungată și pe călduri mari, dar o sărăm bine, îndată după tăiere până e caldă, cu sare amestecată salitru, și apoi după ce a pătruns bine sarea o punem la fum. Pentru a nu se înegri e bine să o înfășurăm în hârtie.

Sc spune că omul poate să poartă și un frig de 272 grade, dar sigur că nu mai poate trăi în căldura ce trece de 90 grade.

Numai două țări se află în lume în care locuitorii nu cunoaște nici un fel de înjurătură. Și ce țări deși, în țările cele mai luminate? Nici poveste! În Abisinia, locuită de negrii încreștinați din străvechi, unii cei ce înjurau erau pedepsiți cu moartea și la Eschimoșii care locuiesc la Polul Nord la marea înghețată, un popor foarte înăpoiat.

În China s'au adus legi care pedepsesc pe părinții cari mai slăbesc picioarele fetițelor lor. Era un obicei străvechiu ca tălpile picioarelor copilului, decînd se nășteau să fie strânse în fășii să nu poată crește, să nu se poată desvolta. Așa că fetițele și fetele aveau adesea picioarele așa de mici și strâmbe încât nici nu puteau umbla pe ele. În China era socotit un astfel de copil frumos și elegant. Era o „modă” foarte proastă.

Legile aduse de curînd pedepsesc pe părinți cari mai diformează picioarele copilului lor, pe femeile care iasă pe stradă avînd asemenea picioare, și pe bărbații cari ar lua ca neveste fete și femei cu picioare diformate.

Poate așa să fie părăsit un obicei barbar.

Broaștele țestoase pot fi înțeleș blînzite încît să mîncă din mîna omului, și să stea ca un câine credincios lângă stăpîn. Dovadă că ele sunt animale deștepte.

Razele și găștele sălbatice zboară cu o viteză de 100 km. pe ceas.

O matcă de albine ouă ca cincizeci de mii de ouă la an, dar care es larvele cari apoi se schimbă în albine.

Cum ești de bogat cine nu te-ar lăsa de bărbat!

— Așa e, dar sunt urât, și cine-mi place mie te pomenești că nu mă vrea.

— Nu e fată să nu poftască atîta blagă cîta ai, și nu e părinte să nu ți-o dea cu amîndouă mînilor. Le cunosc eu pe toate din sat.

— Dar pe Sinefta lui Dinu o cunoști! Fata care slujește la lelița Safta? Ce zici? O vrea să mă ia de bărbat?

Sineftei i se umpluse ochii de lacrimi, crezînd că Radu își răsbură răsplătindu-i bătaia de joc și răsplatului din vremea de demult că a cerut-o de nevastă de și-a luat în cap. Dar apropiindu-se de ea o cuprinse în brațe și a început să

AGRICULTURA - ECONOMIE - GOSPODARIE

1. Apa întrebuințată la gătitul mâncărilor trebuie să fie, ca și cea de băut, cât se poate de curată și proaspătă. În multe fântâni, apa conține și var, care face de carnea fierbe și nu se moaie. Aceasta se poate în tâmpla și cu carnea dela animale tinere. La orașe se ajută, ceice știu, astfel, că pun în oala cu carne un vârf de cuțit de bicarbonat de sodă, care e un fel de sare și o înmoaie. Cele mai potrivite vase pentru înțerea apei sunt cele de pământ, nesmălțuite; în vase de tinichea, dar mai ales în cele de lemn, apa capătă gust de lemn și cu cât e donița (bota) mai veche, cu atât e gustul mai neplăcut.

2. Mult e ușurată femeia, care gătește, dacă are pentru scopul acesta o sobă (cuptor, mașină, de gătit) bună. S'a cam pierdut și pe la sate obiceiul de-a găti mâncările pe vatră. Acum găsim aproape pretutindeni

Profesoara de gospodărie

Ana Victor Lazăr

sobe mai mari sau mai mici de tinichea (pleu), având tablă de tuciu cu una sau două găuri, acoperite cu cărigi (rotile). Mai bună e o sobă de cărămizi, căci acestea nu răspândesc în laturi căldura prea mare, așa că femeia, care gătește nu suferă prea mult de căldură.

Sobele de tinichea sunt toate înlăuntru prea largi, așa că flacăra dela lemne se împrăștie prea mult, în loc să se îndepărteze numai asupra fundului dela oală sau cratiță. De aceea soba de tinichea trebuie captusită înlăuntru cu cărămizi și lut, rămânând loc liber numai la mijloc, sub cărigi.

Mai bine când soba e astfel așe-

zată, încât femeia, care gătește poate ajunge pe trei laturi la ea. Lemnele întrebuințate la gătit să fie uscate și sparte (crepate) mai mărunț, ca să dea flacăra. Cel mai bun fel de-a clădi lemnele e următorul: se pune la dreapta și la stânga câte o bucată, între ele un șomoiag de paie (la oraș hârtie netrebuitoare), peste cele două lemne și peste pae punem de-a curmezișul așchii de brad sau de crenguțe uscate, peste acestea așchii de fag sau de stejar și pe urmă două bucăți mai grosicioare. În felul acesta se face un fel de pod. Apoi aprindem paiele dar numai după ce am așezat oala sau cratița la foc. Mare greșală fac

unele femei sau fete, cari, clădind rău lemnele și cu prea puține așchii, așa că nu se aprinde repede și bine, toarnă petrol (gaz, fotogen) peste lemne. Multe s'au nenorocit din cauza aceasta, căci petrolul face explozie. După ce a ars rândul cel dintâi de lemne, nu punem mai mult de două, cel mult trei și acestea sparte (crepate). Multe femei nu-și dau seama, că arzând focul înainte de-a fi așezat oala la foc sau înfundând soba cu prea multe lemne fac risipă de lemne, cari și la sate costă mult. La orașe risipa e și mai costisitoare, căci arzând numai la amiază și seara cu 10 bucăți mai mult, cari socotite că trag numai cinci kilograme, am ars de geaba pe zi cel puțin cinci-șase Lei, ceea ce face pe lună între 150—200 Lei. Pe podeala sub gura sobei să batem cu cuișoare o bucată de tinichea destul de mare, pentru ca să nu ajungă cărbunii căzuți deadreptul pe scândură.

SUB STEAGUL „ASTREI”

Țineți cu poporul

(Gânduri pentru învățători)

În cele mai grele ceasuri de frământări ale neamului, pentru care jertfa martirilor săi se pare a nu fi prețuită îndeajuns; gândul nostru se îndreaptă spre făuritorii de totdeauna ai istoriei lui, — acasă și pe câmpurile de bătaie, — spre purtătorii tradiției noastre naționale și animatorii suferințelor acestui neam.

Sunt timpuri apocaliptice pentru neamul românesc, vremuri ce vor trebui să schimbe însăși sensul vieții lui, înscăunând la fundamentul său moral o altă mentalitate, o altă etică socială, alte relații între frați, la baza cărora să stea *bunătatea și iubirea* atât de mult propoveduite de Sfânta Scriptură și pentru care însăși Mântuitorul Lumii s'a jertfit.

Dar cum vei face din rău bine, din ură iubire, din vrăjmășie înțelegere?

Aceste enigme sunt greu de deslegat, în special pentru aceia ce caută să samene între oameni numai formele negative ale acestor cerințe. Deslegarea lor e un secret pus în mâinile numai ale educatorilor, și pentru care orice cetățean, cu oricâtă

bunăvoință ar fi el, nu este pregătit, pentru că numai noi, dascălii, deținem secretul acestui mister, căci numai nouă ne este dat să fim frații de toate zilele ai maselor populare, la sate; să ne naștem în mijlocul lor, să creștem în mentalitatea lor, să trăim între ei și cu ei, dirijindu-i înspre bine sau rău, înspre iubire sau vrăjmășie.

S'ar putea să fim învinuiți de exagerări în afirmațiile noastre. Aceasta nu însă de aceia ce cunosc marea misiune a dascălului la sate.

Spiritualitatea timpurilor noastre, pare a trece printr'o criză enormă. Cine altul, decât învățătorul are ocazia să dirijeze mai serios această spiritualitate, care, din fericire, până acum, la sate, a rămas încă prea puțin atinsă de flagelul acestei crunte boli, cu toate tentativele ce-au încercat-o.

Nu uitați căci tot *educația*, — ideal al cărui servi suntem prin însăși mi-

siunea noastră tradițională, — este secretul deslegării tuturor problemelor sociale, politice, economice și oricare altă categorie, în viața unui popor.

Dacă un vechiu dictat pedagogic spunea odată că „viitorul unui popor depinde de creșterea ce se dă fiilor săi”, azi, putem afirma sus și tare că, *viitorul neamului românesc este acela pe care îl croiește învățătorul lui*”.

Prin pregătirea noastră, prin ocupațiile noastre și prin însăși viața noastră, noi suntem cei ce păstrăm contactul zilnic cu masele.

Dacă românul este blând, bun, drept și ascultător, este pentru că așa i-au fost învățătorii lui.

Dacă el a fost viteaz și devotat țării și neamului, așa i-a fost învățătorul!

Dacă el a murit și moare vărsându-și sângele pentru o Românie, o

Românie mai bună, o face pentru că așa l-a învățat dascălul care a murit și moare alături de el, în șanțuri, în tot locul și pe toate fronturile.

Iar dacă ființa neamului se clatină, învățătorul să nu-și uite misiunea sa!

În imensa furtună mondială, neamul românesc se găsește întocmai unei bărci ce se clatină, aplecându-se uneori până la nivelul apelor. Dacă centrul de greutate al bărcii nu reușește a-i păstra echilibrul, ea se va prăbuși, oricât de meșter iar fi cârmaciul său. Acest centru de greutate îl formează spiritualitatea acestui neam, pusă în întregime, în mâna dascălilor lui.

Oricât de mari ar fi tentațiile ce ni se vor oferi de oricine, oricâte profitudini personale ne vor fi oferite, nu ne vom adăpa în idealurile noastre cu himere. Ne vom alimenta din istoria de suferință și jertfă a acestui neam atât de sănătos sufletește.

Conduceți-vă după spiritualitatea poporului, care, așa cum este el, nu a rătat și nu va răta niciodată!

Simțiți-i zilnic suferințele, nevoile și durerile, și suferiți și. Vă bucurați alături de el. El este chezașia viitorului acestui neam, conduceți-l spre fericire!

În acest popor sunt părinții noștri, aci ne sunt frații noștri adevărați, aci moșii și stramoșii noștri; să nu ne lepădăm de ei. Să nu uităm că nici când în istoria neamului nostru tericirea și victoria lui, nu ne-a venit decât prin înțelegerea dintre noi, prin munca și jertfa noastră, prin noi înșine.

Nici astăzi fericirea nu ne-o vor aduce streinii, așa cum niciodată nu ne-au adus-o.

Nu uitați cuvintele marelui Simion Barnuțiu scrise pe frontispiciul fiecărui număr al gazetei noastre:

„Țineți cu poporul ca să nu rătați!”... **Dimitrie D. Roman,** inv. superior

HAZURI

Gezagrof la nașterea celui de al treilea copil

D-na contesă Gezagrof era internată, ca să nască, într'o clinică de femei.

Pe când își aștepta ceasul, Gezagrof era foarte abatut. Medicul observându-l, îl întreabă: Domnule Grofi de ce ești atât de abatut?

Gezagrof răspunde: Domnule doc-

sărute zicându-i: Uite acuma Sinefto, să nu crezi că-mi bat joc. Dute acasă, căci vreau să mi intri pe ușe cu cînste și cu omenie. Și cum a zis așa și făcut, Peste o lună a fost nunta

lui Radu cu Sinefta.

tor, este al treilea copil!

Medicul: Ei, și? Pe ceilalți cum i-a născut?

Atunci intră portarul galonat la mundirul lung până la genunchi și la pantalonii. Se înclină și zice: Gezagrof, vă poștește acasă. Naște doamna contesă!

Cei patru Geza se privesc întrebători unul pe altul și neștiind de care este vorba, trag la sorți!

Cel ieșit se scoală, salută și pleacă însoțit de bunele urări ale celor rămași.

După o jumătate de oră cel plecat se întoarce salută și se așează din nou la masă.

Cei rămași îl privesc iscoditor și îl întreabă grăbiți: Ce și cum a fost, ca să-ți feliçite.

Vagonul primejdios

Intr'o zi Gezagrof se întâlnește în gară cu neprețuitul său prieten Belagrof, care călătorea cu trenul la moșia sa din Kutfalva.

După ce își dau binețe, Belagrof destainuește lui Gezagrof supărarea ce are, că... vagonul lui este în coada trenului și că, în caz de ciocnire cu alt tren, vagonul din coadă este mai în primejdie ca oricare altul să fie slărâmat și că este și el în primejdie de moarte sau de schilăvire.

Gezagrof, după ce ascultă toată vâicăreală lui Belagrof, îi răspunde cu ton de om învățat și de toate știutor: Apoi, draga, dacă-i așa, să lase în gară vagonul din coadă și atunci numai este nici o primejdie!!!

INFORMAȚIUNI ULTIMELE STIRI

ABONAMENTE:

Pe un an — — — — — Lei 800.— Instituții și autorități Lei 2.500 —
Pe o jumătate de an — — — — — „ 400.— Abonament de sărbători „ 6.000.—
Pentru negustori și com., 1000.— PREȚUL UNUI NUMĂR „ 20.—

● **Pentru abonați.** Înțelegând greutățile cu cari ținem piept pentru tipărirea și apariția regulată a foii, cei mai mulți dintre abonații noștri s'au grăbit a se pune la curent cu plata abonamentului. Felul cum abonații au înțeles să răspundă la apelul nostru, de a-și achita abonamentul, ne sporește râvna de muncă și încrederea în trăinicia acestei foi, care a încrestat de mult în grindă cei peste 50 ani de existență. Ne bucură faptul, că de un timp încoace, tineretul, școlar și cel adult îngroașe tot mai simțitor rândurile abonaților, cu plata conștiincioasă a abonamentului. La rândul nostru vom căuta să răsplătim sprijinul tineretului nostru, sub forme pe cari le vom crede mai potrivite sufletului lor. Folosim acest prilej pentru a reaminti restanțierilor îndatoririle ce le au față de noi, vestindu-le că le-am acordat un ultim termen, la 31 Martie 1945, înăuntrul căruia își pot achita abonamentul restant. După această dată vom opri trimiterea foii pe mai departe.

● **S'a scumpit pâinea.** Cu data de 24 Februarie s'a scumpit pâinea dela 100 la 140 lei bucată și s'a micșorat cu 30 gr. Deasemenea făina din care se va face are numai 10% extras tărâțe.

● **In vremea din urmă** partidele politice, mai ales cele din F. N. D. au făcut mereu adunări și demonstrații politice. Sâmbătă în 24 Februarie, la manifestațiile F. N. D. s'au produs și unele disordine și bătăi. Autoritățile au intervenit să facă rânduială, și primul ministru d. general Rădescu a spus la Radio ce s'a întâmplat în vre-o patru orașe.

Mare lipsă are țara, că toată lumea să-și vadă în liniște de lucru, și s'o mai lase cu politica.

● **Să fim cu grije** în drumurile cu trenul, cu autobusele, și în orice îngrămădire de oameni, să nu prindem vr'un păduche aducător de tifos exantematic. Este foarte folositor ca după fiecare drum omul să-și cerceteze

amănunțit hainele și rufăria de pe trup. Mușcătura unui singur păduche injectat de tifos exantematic, ne poate da și nouă grozava boală de care n'au fost cruțate unele regiuni ale țării prin cari a trecut războiul cu toate urmările lui.

Curățenia e porunca de căpetenie pentru ori care om, în tre primejdiile de molime de azi.

● **Pentru oficiul P. T. T. Arig.** Mai mulți abonați din comuna Avrig-Sibiu ne reclamă că de câțiva timp foaia le sosește foarte neregular, iar alteori nu le sosește de loc. Faptul ne apare cu atât mai surprinzător cu cât în această situație se află numai o anumită categorie de abonați avrigeni. Urmând mai îndepărate chestiunea, am ajuns la convingerea, că la mijloc nu poate fi vorba decât o delăsare a distribuitorului poștei. Rugăm pe dirigintele Oficiului să supravegheze, cu toată strictețea, modul în care se face imanuarea foii la domiciliul abonaților.

● **Oierii — abonați ai foii** ne roagă să intervenim pe lângă Primăriile comunale, ca să ne trimită spre publicare toate publicațiile lor prin care se anunță arendările de pășunat pentru oi, precum și alte publicațiuni de licitație, de angajări, cari interesează îndeaproape oierii și profesiunea lor. Onor. Primării comunale sunt rugate a lua act de aceste dorințe ale oierilor.

Cumpăr moșie, cu sau fără inventar viu, cu conac, în suprafață de cca 100—150 jugăre, pe teritoriul Transilvaniei. Even-tual teren de suprafață mai redusă ca întindere în apropierea Sibiului. Sunt dispus a face totodată, schimb cu un imobil pe care îl am în Sibiu. Ofertele se vor prezenta la Administrația foii sub: „Cumpăr moșie”.

URMĂRIND RĂZBOIUL LUMII...

Cleștele se strânge tot mai tare

În jurul Germaniei cleștele războiului grabnic se strânge tot mai tare. Și la Răsărit și la Apus luptele se dau mai bine de o lună pe teritoriul german.

Prusia Orientală este aproape în întregime ocupată de ruși. În provinciile răsăritene ale Germaniei: Silezia, Bradenburg, Pomerania, armata roșie a înaintat până la o adâncime de 150 km. pe fronturi largi. Mii și mii de sate și orașe germane au fost cucerite.

Garnizoana din Posen (Posnan) a fost zdrobită și rușii au luat o uriașă pradă de război. Acum se duc lupte înverșunate pentru nimicirea garnizoanei germane din Breslau, care este încercuit. Se pare că și aici se vor da lupte din casă în casă ca și în Posen, ca și la Budapesta, căci Hitler a dat ordin să se reziste până la ultimul om și ultimul cartuș. Se vede că are încă destui soldați destinați unei morți sigure.

Se anunță că generalul Gubrian, care a fost ultimul Șef de Stat Major al armatei germane, ar fi fost arestat de Himler, pentru că ar fi raportat lui Hitler că orice continuare a rezistenței pe frontul răsăritean, e o curată nebunie.

Pe frontul răsăritean se concentrează mereu mari mase de armată sovietică și un uriaș material de război. Comentatorii de război germani recunosc că rușii sunt acum în toate superiori: oameni, tancuri, aviație.

Un comandament unic care stă la Moscova dirijează lupta și eforturile comune ale aliaților, mai ales în ce

privește bombardamentele aeriene. Rezultatul se și vede, căci niciodată bombardamentele anglo-americeanu au fost atât de puternice și neîntrerupte în regiunile răsăritene ale Germaniei. O groznică ploaie de fier să descarce asupra nodurilor de comunicații, a liniilor ferate, a garilor și orașelor germane.

Pe frontul apusean presiunea trupelor anglo-americeanu e în continuă creștere apropiindu-se tot mai mult de Rin. Linia întărită Sigfrid a fost străpunsă în mai multe locuri. Zeci de sate și orașe germane, din cari nu mai sunt decât ruine, sunt ocupate mai ales de trupe americane. O mare ofensivă este în preajma izbucnirii și pe acest front. Cleștele morții se strânge tot mai mult în jurul Germaniei.

Sunt știri după cari armatele germane din Norvegia și din Italia sunt în pregătirea retragerii, pentru a putea ajuta la apărarea Reichului, acasă le ei.

De câteva luni nu le merge mai bine nici Japonezilor. Americanii au debarcat în ultima vreme într-o insulă care aparține teritoriului japonez. De aici pot bombarda cu ușurință și alte orașe japoneze. Americanii au și multe vase purtătoare de avioane, de pe cari trimit sămănătoarele morții și ale incendiilor.

Se spune că guvernul japonez ar fi gata acum să înceapă tratative pentru încheierea păcii, dar anglo-americanii le cer și lor, ca și germanilor, capitularea fără condiții.

Vorbele sbeară, scrisul rămâne

(Urmare din pag. 1-a)
Mintea poporului românesc, vor avea o icoană falsă în multe privințe asupra năzuințelor noastre de acum.

De aceea nu orice știutor de carte e îndreptățit să facă gazetărie, ci numai acela care are un mare simț de răspundere, care este cu totul cinstit

și cunoaște toate simțemintele și năzuințele poporului dintr'un anumit timp. Numai un astfel de om va respecta adevărul. Și decât să nu scrie adevărul, e mai cinstit și mai folositor să nu pui mâna pe condeiu toată viața.

Guvernul din Debreșin

Guvernul din Debreșin care a încheiat armistițiul cu puterile aliate, în special cu Rusia, a început să execute unele din condițiile armistițiului, căci pe cele mai multe nu are putere să le împlinească, de pildă: nu poate înceta războiul împotriva Sovietelor, fiindcă armata ungurească e sub poruncă germană și ascultă de alt guvern, acela al lui Szállasy, fugit în Germania.

Guvernul din Debreșin potrivit ar-

mistițiului, a adus un decret-lege prin care anulează toate legile aduse de Ungaria pentru teritoriile răpite dela Jugoslavia, Cehoslovacia și România. Deci tot ce s'a nelegiuit în patru ani împotriva noastră a căzut.

Dar când va chema ac. să și pe funcționarii unguri din Ardealul de Nord?

Căci și aceasta o cere una din condițiile armistițiului? Până acum ei nu s'au mișcat din Ardeal!

Execută conștiincios și cu promptitudine tot felul de:

Imprimate, registre, ziare, cărți, bilete de cununie, și cărți de vizită

Tipografia "ASTRA CULTURALĂ"

— Sibiu, Str. Avram Iancu Nr. 9 —

Incercați și vă veți convinge!